

му нищо, и бѣше завела съ себе си и момченцето, което плакало.

— Да не бы нѣкой да е злоупотребилъ нѣщо съ моето момче? Извика Германъ, на когото очитѣ пламтяха.

— Чи нима това момче бѣше вашъ сынъ? Какъ ся случи та бѣше то съ това момиче? Отъ кадѣ сте вый, найпослѣ, и какъ ся наричате?

Германъ като гледаше чи, споредъ мѣстныйтъ обычай, тѣзи челоуѣцы щѣха да отговорятъ на въпросытъ му съ други въпросы отъ тѣхнѣ странѣ, тропна нертьриѣливо съ кракѣтъ си и понеска да ся види съ господарѣтъ.

Господарѣтъ не бѣше тамъ: той нѣмаше навикъ да стои цѣль день въ чифликѣтъ когато ходяше тамъ. Той бѣше възсѣдналъ конѣтъ и бѣше отишълъ никой не знаяше на кой другъ отъ чифлицытъ си.

— Но найпослѣ, каза Германъ обладанъ отъ едно тѣжно и душевно безпокойствіе, неможете ли да знаете причинѣтъ поради коѣкто си отиде тази млада дѣвойка?

Първыйтъ отъ земледѣлцытъ размѣни едни страннѣ подезивкѣ съ женѣ си, а сетнѣ отговори чи не знаяше нищо и чи това не е негова работа. Всичко, което Германъ можѣ да ся научи, бѣше чи младата дѣвойка и момчето бѣхася опѣтили къмъ Фуршъ. Изведнаждъ той